

Az erdő hangja

Amikor ez a történet kezdődik, végtelen szomorúság járta be az erdőt. A fák elhagyatottnak és betegnek érezték magukat. Eltűnedeztek játszótársaik, az őzek, a kisnyulak, a pillangók és a virágok is. Szürkeség kúszott be a fák közé, napfény alig érintette az erdő fáit.

Egészen régen, még voltak lakói a fának. Akkor még minden levele zöld volt, az ágai épek voltak, és nem kellett figyelnie arra, hogy minél jobban kapaszkodjon a talajba. Ma már csak egyetlen barátja maradt vele, Gyömbér, aki egy apró, fiatal kis sünöcske volt. A fa kezdte egyre rosszabbul érezni magát. Már nagyon nehezen vette a levegőt, az ágait eltörte a vihar, egyre görcsösebben próbált kapaszkodni a talajba, de ezt a rengeteg eső egyre nehezebbé és nehezebbé tette. De belülről is emésztette egy betegség, ahogyan az erdő többi fáját, és egyetlen patakját is. A levelek már nem zizegtek. Elnémultak, az erdővel együtt. A patak sem vitte az erdő hangjait. Az állatok sem nyüzsögtek. Csak nagyon halkán és erőtlenül suttoztak arról, hogy mit lehetne tenni. Ezt a suttozást véletlenül meghallotta, Gyömbér a süni, és hirtelen nagyszerű ötlete támadt. - Szóljunk a Zöldruhás Embernek.- kiáltotta. Erre aztán megtörvén a csendet, nagy susogás támadt a levelek között. Végül arra jutottak, hogy szólnak annak az embernek, aki mindig segít nekik. Ennek az embernek az erdő peremén volt a háza. Így az erdő legszélső fája zörgetett be, a Zöldruhás Ember ablakán. Elmondta a fa az erdő panaszait, és kérte, hogy mihamarabb segítsen nekik. A barátjuk azt ígérte, hogy megpróbál segíteni nekik. De amíg a zöldruhás ember szervezkedett, az erdő egyre rosszabbul lett. A mókusok már nem tudtak beköltözni odúikba. A levelek nagyon hamar elszíntelenedtek. Aztán jött a tél. Rengeteg állatnak nem volt menedéke ahová behúzódhatna, nem volt takarója, amivel betakarhatta volna magát. Így aztán egy kupacban tömörülve melegítették egymást, és tartották egymásban a reményt, hogy nemsokára itt a tavasz és nem kell fagyoskodniuk. Heteken belül már megjelent az első virágok egyike a hóvirág. Előbújtak a tavasz első rügyei, és szép lassan és a hó is felolvadt. Ekkor csodák csodájára bekövetkezett a változás. A Zöldruhás Ember jelent meg sok kicsi gyerekkel, és együtt elkezdtek megtisztítani az erdőt. Eközben a barátjuk mesélt a gyerekeknek a régi erdőről, hogy milyen volt, amikor még ő gyerek volt. Ez némileg hanggal töltötte meg az erdőt. A

gyerekek otthon meséltek a szüleiknek, akik már másnap elmentek az erdőbe és segítettek csemetéiknek az erdőt visszaállítani a rendes kerékvágásba. Odúkat és fészkeket helyeztek ki a madaraknak, rejtett búvóhelyet az apró állatoknak. A várost sem borította sűrű füst és köd. A fa, ahogyan lepillantott a városra újra látta a házakat, az embereket. A patak is vígan csordogált, és mindig friss híreket szállított az erdő egyik pontjából, a másikba.

Az erdő fellélegzett. Örült a változásnak. Eleinte csak próbálgatta a hangját, aztán újra mesélni kezdett, ahogy egyre több levele lett a fáknak. A színek is visszatértek az erdőbe. Az állatok is visszaköltöztek az otthonaikba és a Zöldruhás Ember, a gyerekek és a szüleik azóta is nap, mint nap kimennek az erdőbe és óvják életét. Az erdőben és az öreg fában is felébredt a remény.

A mese írója: Knapp Zsófia 8.b

Csurgói Eötvös József Sportiskolai Általános Iskola

8840. Csurgó, Kossuth u. 3.